

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 6/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt III K 134/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut oznaczony w apelacji obrońcy numerem 1.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Na wstępie należy zauważyć, że obrońca nie neguje			

w apelacji tego, że oskarżony B. K. w dniu (...) r. usiłował pozbawić życia pokrzywdzoną M. J.. W podniesionym zarzucie wskazuje zaś na to, że Sąd I instancji nie zastosował art. 15 § 1 k.k., co było wynikiem błędu w ustaleniach faktycznych, a konkretnie tzw. błędu "braku", czyli nie ustalenia, że oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., choć zgromadzone w sprawie dowody dawały ku temu podstawę.

Zarzut obrońcy jest zasadny. Otóż w sprawie nie jest sporne to, że B. K. odstąpił od dokonania zabójstwa na skutek słów wypowiedzianych do niego przez M. J. w trakcie, gdy wszedł on już na etap usiłowania przedmiotowego czynu. Ustalenie to, tak jak i ustalenie, że na odstąpienie od dokonania przestępstwa nie miało żadnego wpływu pojawienie

się w pobliżu miejsca zdarzenia D. B. i A. A., których B. K. w ogóle nie zauważył, nie zostało zakwestionowane przez oskarżyciela, ponieważ nie wniósł on apelacji.

Z zeznań pokrzywdzonej, uznanych przez Sąd Okręgowy za wiarygodne, wynika, że zwróciła się do B. K. w następujący sposób " jakbym przed nim uklęknęła i poprosiłam żeby przestał, że do niego wrócę i on wtedy przestał. Wziął mnie wtedy na rękę do samochodu" , " powiedziałam, że z nim będę i przepraszam za wszystko, to on się wtedy uspokoił. Powiedziałam to, bo chciałam żyć dalej". Po tych słowach oskarżony zaprzestał atakowania M. J., wziął ją na rękę, zaniósł do samochodu i zawiózł do szpitala. Zdaniem Sądu Okręgowego "tylko i wyłącznie to zachowanie pokrzywdzonej (...) sprawiło, że B. K. nie pozbawił jej życia". Niemniej Sąd ten uznał, iż "jest to klasyczne usiłowanie zbrodni

i nie ma tu zarazem mowy o dobrowolnym odstąpieniu" (strona 26 uzasadnienia). Nie wyjaśnił jednak bliżej swojego stanowiska, poprzestając na tym autorytatywnym stwierdzeniu. Tymczasem w świetle poglądów wyrażanych w piśmiennictwie i orzecznictwie powody, które zdecydowały o odstąpieniu przez B. K. od dokonania zabójstwa wskazują jednoznacznie na to, że było ono dobrowolne w rozumieniu art. 15 § 1 k.k. Z punktu widzenia zasad prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wiedzy nie ulega wątpliwości, że na decyzje człowieka o takim, czy innym zachowaniu się zawsze wpływają określone czynniki zewnętrzne i wewnętrzne. Jest to naturalnym następstwem interakcji społecznych, w jakich funkcjonuje człowiek. Rzecz jednak w tym, że o dobrowolnym odstąpieniu od dokonania

przestępstwa mamy do czynienia wtedy, gdy o tej decyzji w przemożnym zakresie zdecydowały czynniki wewnętrzne. Nie jest konieczne, aby decyzja sprawcy była podjęta spontanicznie, wyłącznie z wewnętrznego impulsu i wyłącznie niezależnie od jakichkolwiek bodźców zewnętrznych, bo te ostatnie immamentnie towarzyszą człowiekowi. Chodzi o to, aby te czynniki zewnętrzne nie stwarzały dla sprawcy sytuacji przymusowej lub przeszkód trudnych do pokonania (por. postanowienie SN z dnia 17 lipca 1975 r., VI KZP 15/75, OSNPG 1975/10/92). Bardzo trafnie stan ten określił S. Ś. ((...), (...), (...), (...)) wskazując, że dobrowolnie odstępuje ten kto może powiedzieć, "mogę dopiąć zamierzonego celu, ale nie chcę", a niedobrowolnie odstępuje zaś ten, kto musi powiedzieć "chciałem dopiąć zamierzonego celu,

ale nie mogę". Dla dobrowolności odstąpienia od usiłowania obojętne są motywy, którymi kierował się sprawca. Prawo nie wymaga ani skruchy, ani żalu z powodu naruszenia prawa (G. R. [w:] G. R. (red.) K. (...), (...), (...), (...)). O dominującym działaniu przyczyn natury wewnętrznej mówimy wówczas, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość kontynuowania zachowania bezpośrednio zmierzającego do dokonania, ale nie ma już zamiaru popełnienia czynu zabronionego (por. A. Z. [w:] A. Z. (red.) K. (...), (...), (...), (...), (...)). Tak też było w analizowanym przypadku. B. K. odstąpił od dokonania zabójstwa, mimo że mógł zrealizować swój zamiar i pozbawić pokrzywdzoną życia. Żadne czynniki zewnętrzne obiektywnie mu tego nie uniemożliwiały, ani też nie pojawiły się "przeszkody trudne do pokonania". Oskarżony miał świadomość

możliwości kontynuowania swoich działań i "dopięcia" zamiaru (jak ustalił Sąd I instancji, nie wiedział, że w pobliżu pojawiło się dwóch mężczyzn). Zgodzić się należy z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia(...) r. w sprawie (...), że nie można uznać dobrowolności odstąpienia, jeżeli sprawca odstąpił od czynu na skutek okoliczności zewnętrznych, ale takich, które "wpłynęły na jego wolę i wywołały przekonanie o niemożności realizacji jego zamiaru" (OSNKW 1980, z. 9, poz. 73). Z takim stanem nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Słowa pokrzywdzonej, choć stanowiły czynnik zewnętrzny, który ostatecznie zmienił postawę oskarżonego, to jednak nie skutkowały zaistnieniem realnej przeszkody do realizacji zamiaru zabójstwa. Wypowiedzi M. J. nie doprowadziły do takiej zmiany okoliczności

faktycznych, że dokonanie czynu stało się niemożliwe, czy to obiektywnie, czy to subiektywnie - w wyobrażeniu B. K., co mogłoby mieć przykładowo miejsce, gdyby powiedziała mu, niezgodnie z prawdą, iż zawiadomiła policję, a on, obawiając się ujęcia, z tego powodu nie zrealizowałby swojego zamiaru. W rzeczywistości jednak słowa pokrzywdzonej stanowiły impuls, który spowodował u oskarżonego przeżycia wewnętrzne i zmianę jego postawy. Zapewnienia M. J., że go kocha i chce z nim być uznał za coś pozytywnego, na czym mu zależy i postanowił ten stan osiągnąć. Zaniechał zatem działań zmierzających do pozbawienia jej życia. Postanowił ją "ratować", czego przejawem było zawieszenie jej do szpitala.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, realia analizowanego przypadku jednoznacznie wskazują na to, że

o odstąpieniu przez
oskarżonego od
dokonania
zabójstwa w
przeważającej
mierze zdecydowały
czynniki
wewnętrzne, a słowa
M. J. były do
tych przeżyć jedynie
impulsem, ale same
w sobie, jako czynnik
zewnętrzny, nie
stanowiły
przeszkody do
dokonaniu
zabójstwa. Oceny
tej nie zmienia
to, że pokrzywdzona
wypowiedziała
przytoczone słowa
tylko po to, aby
ratować swoje życie
i zakładając, na
szczęście słusznie, że
mogą one wywołać
zadowolenie u B.
K. i zmienić
jego postawę. Tu
przecież chodzi o
to, jakie czynniki
powodowały
oskarżonym i czy
one miały charakter
wewnętrzny i
zarazem
dominujący, a nie
jaka była motywacja
pokrzywdzonej i czy
mówiła ona prawdę.
Ta konstatacja
znajduje
potwierdzenie także
w orzecznictwie,
na które zasadnie
powołał się obrońca
w apelacji, np. w
następującej tezie
"Dobrowolne
odstąpienie od

dokonania czynu wyłączające na podstawie art. 15 § 1 k.k. karalność usiłowania zachodzi, gdy sprawca mając możliwość zrealizowania swego zamiaru dokonania czynu zabronionego, po rozpoczęciu działania zmierzającego bezpośrednio do tego celu, w pewnym momencie zaprzestaje z własnej woli dalszych czynności koniecznych do wypełnienia wszystkich znamion zamierzonego przestępstwa (jest to tzw. usiłowanie niezakończone). Pobudki rezygnacji z dokonania przestępstwa są oczywiście obojętne, jak również decyzja w tym względzie nie musi być podjęta przez sprawców spontanicznie, wyłącznie z wewnętrznych motywów i zupełnie niezależnie od bodźców zewnętrznych" (por. wyrok SN z dnia 12 grudnia 2006, WA 33/06, OSNwSK 2006/1/2419).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że B. K. dobrowolnie

odstąpił od dokonania zabójstwa i zgodnie z art. 15 § 1 k.k. nie podlega karze za usiłowanie tego czynu zabronionego.

Przewidziana w art. 15 § 1 k.k. bezkarność usiłowania popełnienia czynu zabronionego, uzasadniona dobrowolnym odstąpieniem od dokonania, nie zwalnia sprawcy z odpowiedzialności za przestępstwo, które dokonał "po drodze" (por. wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1974 r., I KR 35/74, OSNKW 1974, z. 12, poz. 225; wyrok SN z dnia 8 września 1988, II KR 205/88, OSNKW 1989, z. 1-2, poz. 6; wyrok SA w Katowicach z dnia 25 kwietnia 1996 r., II AKa 76/96, OSA 1998, z. 2, poz. 11). B. K., choć odstąpił od dokonania zabójstwa, to jednak spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k., co jest w sprawie bezsporne. Sam obrońca, wskazując na konieczność zastosowania art. 15 § 1 k.k., wniósł o skazanie oskarżonego za

przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach czynu przypisanego B. K. w punkcie 1 uznał go za winnego tego, że w dniu (...) r. w L., przy ul. (...), około godziny (...), działając z zamiarem bezpośrednim, znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci metaamfetaminy, uderzył M. J. pięścią w twarz, a następnie po jej przewróceniu na ziemię zadawał jej uderzenia narzędziem ostrokrawędzistym w postaci maczety o długości ostrza około 55 cm z dużą siłą w obrębie kończyn górnych, dolnych i twarzoczaszki, czym spowodował u pokrzywdzonej obrażenia w postaci rany ciętej palca III ręki lewej z następową amputacją palca na poziomie paliczka środkowego, ran ciętych ręki lewej, nadgarstka lewego, podudzia lewego, okolicy pośladkowej lewej, uda prawego i lewego, podudzia lewego oraz okolicy prawego fałdu nosowo -

wargowego, które naruszyły czynności narządów jej ciała na czas powyżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k.

Jak słusznie zauważa się w orzecznictwie i piśmiennictwie, w odniesieniu do jednego czynu, stanowiącego jedno przestępstwo, może zapaść tylko jedno rozstrzygnięcie. W wypadku więc zarzucenia oskarżonemu przestępstwa kumulatywnie kwalifikowanego, a polegającego m.in. na usiłowaniu zabójstwa i spowodowaniu średniego uszczerbku na zdrowiu oraz w razie ustalenia, że sprawca za usiłowanie zabójstwa nie podlega karze na podstawie art. 15 § 1 k.k., należy przypisać mu jedynie czyn polegający na spowodowaniu uszczerbku na zdrowiu, zaś ewentualnie tylko w uzasadnieniu wyroku wyjaśnić, dlaczego nie przypisano mu zabójstwa (por. wyrok SA we

Wrocławiu z dnia 26 lipca 2001 r., II AKa 264/2001, OSA, z. 10, poz. 62; A. Z. [w:] A. Z. (red.) K. (...), (...), (...), (...).

Nadto pamiętać należy, że dyktowane dobrowolnym odstąpieniem od dokonania wyłączenie karalności usiłowania oznacza wyłączenie karalności za to, co jest integralnym składnikiem usiłowania, czyli sprawca nie może odpowiadać za narażenie na niebezpieczeństwo tego dobra prawnego, które usiłował naruszyć (por. A. Z. [w:] A. Z. (red.) (...), (...), (...), (...), (...)).

Za przypisane B. K. przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności. Z jednej strony Sąd Apelacyjny miał na uwadze to, że oskarżony przyznał się ostatecznie do spowodowania wymienionych obrażeń ciała u M. J. i zawiózł ją do szpitala, ale z drugiej strony

przedmiotowe
obrażenia
spowodował zadając
jej uderzenia
maczetą, działał w
sposób brutalny,
wręcz bestialski.
Niebagatelne
znaczenie ma
rozległość
spowodowanych
obrażeń i duża siła,
z jaką uderzenia były
zadawane. Nadto
oskarżony
popelniając
przestępstwo
znajdował się pod
wpływem środka
odurzającego. Po
popelnieniu
przestępstwa był
agresywny wobec
policjantów i
pracowników
szpitala. B. K. był
już w przeszłości
karany.

Kierując się
wymienionymi
okolicznościami
przemawiającymi
tak na korzyść, jak
i na niekorzyść
oskarżonego, Sąd
Apelacyjny uznał, że
wymierzona mu kara
4 lat pozbawienia
wolności jest
adekwatna do
stopnia jego
zawinienia oraz do
stopnia społecznej
szkodliwości
przestępstwa,
jakiego się dopuścił,
jak też zapewnia
prawidłowe
oddziaływanie

wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego. Kara ta spełnia również cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przyjmując, że B. K. dobrowolnie odstąpił od dokonania zabójstwa i skazując go za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny nie dopatrył się podstaw do obniżenia wysokości orzeczonego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku zadośćuczynienia w wysokości 5 000 złotych. Zadośćuczynienie to było związane z krzywdą jaka dotknęła pokrzywdzoną, a miarą tej krzywdy były okoliczności, które de facto nie uległy zmianie. Wyznaczały ją bowiem cierpienia związane z doznanymi przez nią obrażeniami ciała i brutalnym sposobem działania oskarżonego. W apelacji nie zakwestionowano wprost wysokości orzeczonego zadośćuczynienia.

<p>Sąd Apelacyjny konsekwentnie jednak zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że w miejsce zapisu "w związku z popełnieniem przestępstwa opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku" przyjął zapis "w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 157 § 1 k.k."</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 157 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zasadność wniosku wiąże się ściśle z zasadnością zarzutu obrońcy, co zostało wyżej wykazane.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut oznaczony w apelacji obrońcy numerem 2.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za</p>			

zasadny, częściowo
zasadny albo
niezasadny

Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Ma rację obrońca, że krew została pobrana od oskarżonego o (...) w nocy, a więc cztery i pół godziny od zaatakowania pokrzywdzonej oraz cztery godziny od jego przyjazdu do szpitala. Ma też rację, że biegły A. T. nie był w stanie jednoznacznie ustalić kiedy dokładnie oskarżony zażył narkotyk z uwagi na czas uwalniania się go do organizmu i szereg innych czynników, które mają na to wpływ (np. obecność pokarmu żołądka). Niemniej obrońca pomija całkowicie argumenty, którymi na poparcie swojego rozstrzygnięcia posłużył się Sąd Okręgowy, a które mieszczą się w granicach swobody określonej w art. 7 k.p.k. Otóż, biegły stwierdził m.in., że średni czas kiedy można zauważyć zewnętrzne symptomy zażycia metaamfetaminy to 3 do 5 godzin od zażycia. Poza tym

biegły opisał, jakie są te zewnętrzne symptomy. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w wielu miejscach wskazywał na to, że zachowanie B. K. w dniu (...) r. dało podstawy do ustalenia, iż jeszcze przed przyjazdem po M. J. zażył on metaamfetaminę. Kiedy bowiem przyjechał po nią zachowywał się nienaturalnie, dziwnie, rozmawiał z psami, był pobudzony. Także później, gdy ją zaatakował "wyglądał jakby nie miał kontaktu ze światem", co zaobserwowali świadkowi, którzy przypadkiem pojawili się na miejscu zdarzenia. Cały czas był też nienaturalnie pobudzony i agresywny tak wobec pokrzywdzonej, jak i policjantów oraz pracowników szpitala. Wszystkie te fakty szczegółowo opisał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i również w przekonujący sposób umotywował niewiarygodność

wersji B. K. o zażyciu narkotyku dopiero po przyjeździe pod szpital. W tym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z argumentacją Sądu I instancji i zbędne jest jej powielanie.

Przedstawione zachowanie oskarżonego, połączone z wynikiem badania jego krwi, dało Sądowi Okręgowemu pełne podstawy do ustalenia, że zażył on narkotyk jeszcze przed przyjazdem po M. J., a zarazem nie zażywał tego narkotyku już później, co także przekonująco wykazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przy tym ustaleniu i symptomach, jakie były wyraźnie dostrzegalne w zachowaniu B. K. (zgodne z opisem biegłego) nie ulega wątpliwości, że zażył on mataamfetaminę w takiej odległości czasowej, iż już w momencie przyjazdu po pokrzywdzoną był pod wpływem tego środka odurzającego. Opisane przez świadków i ustalone

przez Sąd Okręgowy zachowanie oskarżonego jednoznacznie na to wskazuje. Dlatego też, jak to zaznaczono, ustalenie sądu mieści się w granicach swobody i nie może być uznane za dowolne. W konsekwencji, stężenie narkotyku jakie przyjęto w opisie czynu jest najkorzystniejsze, jakie mogło być przyjęte w realiach sprawy. Sąd słusznie określił je mianem "nie niższe".

W omawianej kwestii warto zwrócić uwagę na wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia (...) r., sygn. akt (...), trafny pogląd, że chociaż, inaczej niż w przypadku alkoholu, ustawodawca w odniesieniu do środków odurzających nie określił norm, których przekroczenie rodziłoby odpowiedzialność kierowcy za występki względnie za wykroczenie, jednak sądy winny mieć na uwadze dostrzegalne dla otroczenia

symptomy
pozostawania
kierowcy pod
wpływem środka
odurzającego. Takie
też symptomy
trafnie wziął pod
uwagę Sąd
Okręgowy
orzekający w
niniejszej sprawie.

Nie budzi też
zastrzeżeń kara
wymierzona
oskarżonemu za
przestępstwo z art.
178a § 1 k.k.
Kształtując rozmiar
tej kary Sąd
Okręgowy miał na
uwadze wszystkie
ważkie okoliczności,
tj. zarówno te,
które przemawiały
na korzyść, jak
i na niekorzyść
oskarżonego i każdej
z nich nadał
odpowiednią rangę
i wagę. Sąd
Apelacyjny w całości
zgadza się z
wywodami
przedstawionymi w
tym zakresie w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, także
odnośnie rozmiaru
orzeczonego zakazu
prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych w
ruchu lądowym, tym
bardziej, że oscyluje
on w dolnych
granicach, jak i co
do orzeczonego na
podstawie art. 43a

<p>§ 2 k.k. świadczenia pieniężnego – ustalonego w najniższym rozmiarze.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popelnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest niezasadny, ponieważ niezasadny okazał się podniesiony przez obrońcę zarzut, co wykazano wyżej. Trafne zaś okazały się ustalenia Sądu Okręgowego, co do popelnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.</p>		

3-3.	Zarzut oznaczony w apelacji obrońcy numerem 3.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzut nie jest zasadny. Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że zeznania pokrzywdzonego M. S. są spójne, logiczne i co za tym idzie wiarygodne. Pokrzywdzony szczegółowo opisał przebieg dokonanego na nim w dniu (...) r. rozboju. M. S. nie miał żadnych powodów, aby bezpodstawnie obciążać B. K., który był dla niego całkowicie obcą osobą. Wszystkie argumenty, jakimi posłużył się obrońca uzasadniając swój zarzut, tj. rozpoznanie oskarżonego po wizerunku jaki miał się odbijać w lusterku i „niepewność” co do marki samochodu, jakim miał poruszać się sprawca, były przedmiotem analizy Sądu</p>			

Okręgowego, co
znajduje
odzwierciedlenie w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. Sąd
Apelacyjny podziela
ocenę Sądu
Okręgowego i do
niej się odwołuje.
Podkreślić jedynie
należy, że
problematyka
sposobu, w jaki
pokrzywdzony
zaabsorbował
wizerunek
oskarżonego,
którego rozpoznał
przecież też na
rozprawie, nie może
być oceniana w
oderwaniu od
zeznań M. J., która
konsekwentnie
utrzymywała, że B.
K. „pochwalił” jej
się, iż zabrał
telefon „ facetowi,
który wyprzedził go
samochodem”, ale
on „za to zajechał
mu drogę (...) chciał
od niego pieniędzy.
Ten mężczyzna miał
go wyprzedzić w
okolicy G. (...)”
Oskarżony „ chciał
od niego pieniędzy,
ale ten facet miał
przy sobie tylko 50
zł bo jechał do
pracy” dlatego „nie
wziął pieniędzy (...),
zabrał mu wtedy
ten telefon”. Ten
opis drobiazgowo
wręcz odpowiada
przebiegowi
wydarzeń, jaki

przedstawił w swoich zeznaniach M. S.. Jego relacja i relacja M. J., złożone niezależnie od siebie, nie pozostawiają wątpliwości, że chodzi o to samo zdarzenie. Korelacja występuje nie tylko co do czasu i miejsca, ale też odnośnie unikatowych szczegółów takich, jak to, że M. S. jechał do pracy, miał przy sobie tylko 50 złotych, które sprawca zostawił mu na benzynę zabierając telefon komórkowy marki iPhone, a przy tym oskarżony zajechał pokrzywdzonemu drogę w odwecie za to, że ten wcześniej go wyprzedził. Wartość tej bardzo istotnej spójności zeznań wyżej wymienionych obrońca dezawuuje w apelacji sugerując, że M. J. kierowała się krzywdą jaką doznała od B. K.. Argumentacja ta nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ odrywa się od istoty omawianej tu kwestii. Rzecz w tym, że podane przez M. J. szczegóły pokrywają się z twierdzeniami M. S., a przecież nie sposób racjonalnie

twierdzić, iż chcąc niezasadnie obciążyć oskarżonego „wymyśliła je” i „przypadkowo” osiągnęła taką zgodność z rzeczywistością.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny uznał zarzut obrońcy za niezasadny, a skazanie oskarżonego za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. za znajdujące pełne oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, ocenionym zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 7 k.p.k.

Wymierzona oskarżonemu kara za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. jest adekwatna do stopnia jego zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. Uwzględnia również okoliczności łagodzące o obciążające, jakie występują po stronie B. K. i dlatego nie razi swoją surowością. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie w tym zakresie zostało

<p>należycie umotywowane, tak samo, jak rozstrzygnięcie o zobowiązaniu oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz M. S. kwoty 2 000 złotych. Taką przecież wartość przedstawiał skradziony w wyniku rozboju telefon komórkowy, a szkoda do chwili obecnej nie została naprawiona.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie jest zasadny, ponieważ niezasadny okazał</p>		

się zarzut obrońcy, co wykazano wyżej i nie ma potrzeby powtarzania tego samego w tym miejscu. Nadto dowody zgromadzone w sprawie potwierdziły zasadność skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji**

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok co do:

- wysokości orzeczonego na rzecz M. J.

zadośćuczynienia
(pkt 2 wyroku)
– zmodyfikowano
jedynie określenie
czynu, w związku z
którym
rozstrzygnięcie to
nastąpiło,

- skazania B. K.
za przestępstwo z
art. 178a § 1
k.k., tak odnośnie
sprawstwa, winy
i kary, jak
też orzeczonego
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych w
ruchu lądowym
oraz świadczenia
pieniężnego (pkt 6, 7
i 8 wyroku),

- skazania
oskarżonego za
przestępstwo z art.
280 § 2 k.k., tak
odnośnie
sprawstwa, winy
i kary, jak też
orzeczonego środka
kompensacyjnego
(pkt 10 i 11 wyroku),

- zaliczenia na poczet
kary pozbawienia
wolności
rzeczywistego
okresu pozbawienia
wolności
oskarżonego w
sprawie (pkt 13
wyroku),

- zwolnienia B. K. od
ponoszenia kosztów
postępowania, w
tym od uiszczenia

<p>opłaty (pkt 14 wyroku).</p> <p>Obrońca nie zaskarżył rozstrzygnięć zawartych w punktach 3, 4, 5 i 9 zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powody, które zdecydowały o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały omówione przy okazji odnoszenia się do podniesionych przez obrońcę zarzutów. Jeżeli chodzi o zwolnienie od kosztów, to należy zauważyć, że apelacja została wniesiona jedynie na korzyść oskarżonego.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p>		

1) w ramach czynu przypisanego B. K. w punkcie 1 uznał go za winnego tego, że w dniu (...) r. w L., przy ul. (...), około godziny (...), działając z zamiarem bezpośrednim, znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci metaamfetaminy, uderzył M. J. pięścią w twarz, a następnie po jej przewróceniu na ziemię zadawał jej uderzenia narzędziem ostrokrawędzistym w postaci maczety o długości ostrza około 55 cm z dużą siłą w obrębie kończyn górnych, dolnych i twarzoczaszki, czym spowodował u pokrzywdzonej obrażenia w postaci rany ciętej palca III ręki lewej z następową amputacją palca na poziomie paliczka środkowego, ran ciętych ręki lewej, nadgarstka lewego, podudzia lewego, okolicy pośladkowej lewej, uda prawego i lewego, podudzia lewego oraz okolicy prawego fałdu nosowo - wargowego, które naruszyły czynności narządów jej ciała na czas powyżej 7

dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności,

2) w punkcie 2 w miejsce zapisu "w związku z popełnieniem przestępstwa opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku" przyjął zapis "w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 157 § 1 k.k."

Ingerując w punkt 1 zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny konsekwentnie uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 12 i na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu za przestępstwa z art. 157 § 1 k.k., z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 178a § 1 k.k. oraz z art. 280 § 2 k.k. kary pozbawienia i wymierzył mu karę łączną 9 lat pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach zmiany

Powody dokonanych zmian co do punktu 1 i 2 zaskarżonego wyroku zostały przedstawione przy okazji omówienia pierwszego z podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów.

Jeżeli chodzi o karę łączną, to Sąd Apelacyjny z jednej strony miał na uwadze bliskość czasową popełnionych przez B. K. przestępstw, a z drugiej strony to, że godziły one w różne dobra chronione prawem (mienie, zdrowie, bezpieczeństwo w komunikacji) oraz w dobra różnych osób – w przypadku czynów z art. 157 § 1 k.k. i z art. 280 § 2 k.k. Niebagatelne znaczenie miał także bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw i okoliczności ich popełnienia przez B. K., co przemawiało za wymierzeniem mu kary łącznej w rozmiarze 9 lat pozbawienia wolności. Kara właśnie w takim rozmiarze zapewnia prawidłowe oddziaływanie

wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego, jak też pozytywnie wpłynie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Punkt 3	Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za obie instancje, ponieważ od dłuższego czasu jest on tymczasowo aresztowany i ma		

	do odbycia karę 9 lat pozbawienia wolności. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.
7. PODPIS	
H. K. M. Ś. P. G.	

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie za usiłowanie zabójstwa (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.), rozbój (art. 280 § 2 k.k.) oraz prowadzenie pojazdu pod wpływem środka odurzającego (art. 178a § 1 k.k.) i rozstrzygnięcia z tym związane – punkty 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11 i 12 zaskarżonego wyroku.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana